

Sygn. akt I NO 123/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski (przewodniczący)

SSN Oktawian Nawrot (sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

w sprawie z odwołań W. S. oraz M. O.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2020 z dnia 18 czerwca 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego - w Izbie Finansowej, obwieszczone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 634,

z udziałem G. Z. oraz A. D.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2020 r.,

1. uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie 1 co do G. Z. oraz w punkcie 2 co do W. S. i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa;

2. oddala odwołanie M. O..

UZASADNIENIE

Uchwałą z 18 czerwca 2020 r., nr (...)/2020, działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.; dalej: u.KRS), Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A. D. i G. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie Finansowej;

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie J. K., P. N., M. O. i W. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie Finansowej.

Na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym w Izbie Finansowej, obwieszczone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 634, zgłosili się:

- A. D. – sędzia Sądu Rejonowego w G.,
- J. K. – radca prawny,
- P. N. – profesor nauk prawnych,
- M. O. – sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.,
- W. S. – sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B.,
- G. Z. - radca prawny.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu 15 czerwca 2020 r. wysłuchał wezwanych osobiście do siedziby Rady kandydatów, natomiast na posiedzeniu 17 czerwca 2020 r. szczegółowo omówił ich kandydatury i przeprowadził naradę w celu zajęcia stanowiska w sprawie rekomendacji Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatów na dwa wolne stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie Finansowej objęte konkursem. Na skutek zarządzonego przez Przewodniczącego zespołu głosowania:

- A. D. uzyskała 3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”,
- J. K. uzyskał 1 głos „za”, 1 głos „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”,

- P. N. uzyskał 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”,
- M. O. uzyskał 1 głos „za”, 1 głos „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”,
- W. S. uzyskał 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”,
- G. Z. uzyskała 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”.

W wyniku przeprowadzonego głosowania zespół przyjął jednogłośnie stanowisko w przedmiocie rekomendacji A. D., P. N., W. S. i G. Z. na dwa stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W uzasadnieniu stanowiska zespół wyjaśnił, że w jego ocenie A. D., P. N., W. S. oraz G. Z. spełniają wszystkie kryteria powołania na urząd sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie Finansowej w stopniu najwyższym spośród uczestniczących w ogłoszonej procedurze konkursowej.

Dnia 18 czerwca 2020 r. odbyło się posiedzenie KRS, podczas którego Rada stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 6 § 1 pkt 1-4 i 6 oraz art. 7 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2019, poz. 2167 ze zm.) oraz kryteria wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS i uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, zdobyte przez kandydatów doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie A. D. i G. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

Krajowa rada Sądownictwa rekomendowała kandydaturę A. D. przy 12 głosach „za” i 4 głosach „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”. Kandydatura G. Z. uzyskała 10 głosów „za” i 5 głosów „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”. Z uwagi na fakt, że W. S. uzyskał równą z G. Z., bezwzględną większość głosów (10 głosów „za” i 5 głosów „przeciw”,

przy 3 głosach „wstrzymujących się”) na podstawie § 12 ust. 4 pkt 1 Regulaminu KRS przeprowadzono ponowne głosowanie, w wyniku którego na kandydaturę:

- W. S. oddano 9 głosów „za” i 6 głosów „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”,

- G. Z. oddano 10 głosów „za” i 7 głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”.

W rezultacie G. Z. uzyskała wyższą liczbę głosów spośród kandydatów, którzy otrzymali wymaganą bezwzględną większość głosów, (§ 12 ust. 2 Regulaminu KRS).

W. S. wniósł od tej uchwały odwołanie, zaskarżając ją w części dotyczącej:

- punktu 1 - w zakresie, w jakim Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie G. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie Finansowej, a także

- punktu 2 - w zakresie, w jakim Rada postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie W. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie Finansowej.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej uchwale sprzeczność z prawem w postaci naruszenia przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS), tj.:

1) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury odwołującego i G. Z. bez wszechstronnego rozważenia sprawy i bez uwzględnienia udostępnionej dokumentacji, wskazującej na kwalifikacje zawodowe obu kandydatów; a także dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz w oparciu niejasne i niejednakowe dla wszystkich kandydatów kryteria;

- dokonanie oceny kandydatury odwołującego i G. Z. bez uwzględnienia kryteriów wskazanych w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19;

2) art. 42 ust. 1 u.KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur skarżącego i G. Z. w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów wydanego rozstrzygnięcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura wnoszącego odwołanie jest gorsza od kandydatury kontrkandydatki.

Wskazując na te zarzuty odwołujący, na podstawie art. 398¹⁵ ust. 1 oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w punkcie 1 w zakresie dotyczącym G. Z. oraz w punkcie 2 w zakresie dotyczącym W. S. i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa oraz zasądzenie od Krajowej Rady Sądownictwa na rzecz wnoszącego odwołanie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z ostrożności procesowej odwołujący wniósł również o przyjęcie odwołania do rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie G. Z. wniosła o jego odrzucenie jako niedopuszczalnego z mocy ustawy ewentualnie, z ostrożności procesowej, o utrzymanie w mocy zaskarżonej uchwały.

Również Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania. Zdaniem Rady, odwołanie jest bezzasadne, gdyż odwołujący nie wykazał, by zaskarżona uchwała została wydana sprzecznie z prawem.

Od wskazanej uchwały odwołanie wniósł także M. O., zaskarżając ją w części dotyczącej punktów 1 i 2 w zakresie, w jakim Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie Finansowej A. D. oraz postanowiła nie przedstawić wniosku o powołanie do pełnienia tego urzędu M. O..

Odwołujący na postawie art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzucił zaskarżonej uchwale:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 i art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z § 19 ust 1-11 załącznika do uchwały

nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa w zw. z art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 u.KRS w zw. z art. 7 § 1 i § 2 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 Prawa o ustroju sądów administracyjnych oraz art. 4 Prawa o ustroju sądów administracyjnych w zw. z art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez dokonanie oceny kandydatury skarżącego bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącego i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie Finansowej Pani A. D.; brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie Finansowej Pani A. D., a nie odwołującego;

2. na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, naruszenie prawa materialnego w postaci:

1. art. 35 ust.1 i ust. 2 pkt 1 u.KRS w zw. z art. 7 §1 i § 2 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 Prawa o ustroju sądów administracyjnych poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie, tj. nieprawidłową wykładnię a w konsekwencji zastosowanie kryterium pojęcia wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego, a w konsekwencji braku dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów w tym zakresie, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie Finansowej Pani A. D., a nie skarżącego;

2. art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego kandydatura skarżącego nie została przedstawiona do powołania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie. W opinii Rady odwołanie jest bezzasadne, gdyż odwołujący nie wykazał, by zaskarżona uchwała została wydana sprzecznie z prawem.

Odpowiedź na odwołanie, wraz z wnioskiem o jego odrzucenie ewentualnie oddalenie, wniosła również A. D..

W związku z normą art. 44 ust. 2a u.KRS na mocy, której wszystkie odwołania wniesione przez uczestników tego samego postępowania podlegają łącznemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu w toku jednego postępowania przed Sądem Najwyższym, postanowieniem z 28 października 2020 r., I NO 124/20, Sąd Najwyższy połączył sprawę o wskazanej sygnaturze akt ze sprawą o sygn. akt I NO 123/20 celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt I NO 123/20.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Mając na uwadze fakt, że do kompetencji Rady należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS), uczestnik postępowania jest uprawniony do zaskarżenia uchwały dotyczącej przedstawienia lub odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o

powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, jeśli pozostaje ona w sprzeczności z prawem.

Sąd Najwyższy nie podziela stanowisk G. Z. oraz A. D., przedstawionych w odpowiedziach na odwołania, zgodnie z którymi w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego odwołanie nie przysługuje. Rację mają kandydatki, że stosownie do normy zakodowanej w art. 49 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych, w sprawach nieuregulowanych w ustawie, do Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz do sędziów, urzędników i pracowników tego Sądu, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące Sądu Najwyższego, a w zakresie w nich nieuregulowanym – przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. 2020, poz. 2072). Zauważyć jednakże należy, że art. 44 ust. 1 zd. 2 u.KRS nie dotyczy wskazanej materii, czyli Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziów, urzędników i pracowników tego Sądu, lecz postępowania nominacyjnego prowadzonego przed KRS, w szczególności możliwości wniesienia odwołania w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Nie można w szczególności uznać, że osoba kandydująca do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego jest sędzią tegoż Sądu.

Ponadto uwzględnić należy konstrukcję art. 44 ust. 1 u.KRS. Wskazany przepis zbudowany jest z dwóch zdań, z których pierwsze wprowadza zasadę, że uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Art. 44 ust. 1 zd. 2 u.KRS wprowadza wyjątek od tej zasady odnoszący się do odwołań w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. Konstrukcja wskazanego przepisu stoi więc na przeszkodzie dokonania wykładni rozszerzającej wyrażonego w nim wyjątku.

Przedstawiona interpretacja znajduje potwierdzenie w zaskarżonej uchwale nr (...)/2020, która kończy się pouczeniem o możliwości wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, z powołaniem m.in. na art. 44 ust. 1 u.KRS.

W świetle art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, kandydatura w pierwszej kolejności rozpatrywana jest przez zespół Rady, który zgodnie z art. 35 ust. 2 u.KRS, ustalając kolejność kandydatów na liście, kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Następnie, zgodnie z art. 37 ust. 1 u.KRS, Rada rozpatruje i ocenia na posiedzeniu wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie, po czym podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów.

Zgodnie z art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem przepisu art. 87¹ ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski w postępowaniu przed tym Sądem. Stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, wyznacza granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, biorąc z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2019 r., I NO 1/19).

W świetle art. 44 ust. 1 u.KRS w sprawach z odwołań od uchwał Rady dotyczących obsady stanowisk sędziowskich kognicja Sądu Najwyższego obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, a tym bardziej jego kontrkandydatów. Jednak nie ulega wątpliwości, że kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata

i procedur postępowania związanych z oceną kandydatury. Zatem Sąd Najwyższy, badając zasadność odwołania, władny jest ocenić, czy w postępowaniu przed Radą nie doszło do naruszenia praw i wolności obywatelskich, w tym prawa do równego (na jednakowych zasadach) dostępu do służby publicznej gwarantowanego przez art. 60 Konstytucji RP. W postępowaniu odwoławczym ocena zgodności z prawem podjętej przez Radę uchwały obejmuje więc również ocenę poprawności zastosowania przyjętych przez Radę kryteriów, w szczególności w warstwie metodologicznej. W dotychczasowym orzecznictwie słusznie przy tym podkreślano konieczność zastosowania przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów selekcyjnych w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Poprawne i konsekwentne zastosowanie przyjętych kryteriów nie tylko bowiem przekłada się na rekomendację kandydatów faktycznie spełniających określone warunki lub spełniających je w stopniu wyższym aniżeli pozostali kandydaci, ale także stanowi warunek *sine qua non* przeprowadzenia pierwszej części postępowania nominacyjnego w sposób odpowiadający standardowi konstytucyjnemu wynikającemu z art. 60 Konstytucji RP.

Pierwszy z podniesionych przez W. S. zarzutów dotyczy naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust 1 i 2 u.KRS poprzez dokonanie oceny odwołującego i konkurującej z nim G. Z. bez wszechstronnego rozważenia sprawy i bez uwzględnienia udostępnionej dokumentacji, wskazującej na kwalifikacje zawodowe obu kandydatów, a także dokonanie oceny w sposób dowolny oraz w oparciu o niejasne i niejednakowe dla wszystkich kandydatów kryteria. W ocenie Sądu Najwyższego, zarzut ten zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona uchwała nie zawiera dostatecznego uzasadnienia, umożliwiającego stwierdzenie, że Rada przy ocenie kandydatów zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria. Z treści uchwały wynika jednoznacznie, że na etapie postępowania prowadzonego przez zespół Rady dokonano oceny kwalifikacji kandydatów, biorąc pod uwagę następujące kryteria: doświadczenie zawodowe, w tym stosowanie przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje oraz inne dokumenty. W ramach wskazanych kategorii w uzasadnieniu uchwały w odniesieniu do W. S. znalazły się

oceny dotyczące doświadczenia zawodowego, obejmującego kilkunastoletnie doświadczenie orzecznicze, doświadczenie wynikające z pracy w administracji skarbowej, a także doświadczenie dydaktyczne. Ponadto w uzasadnieniu uchwały w odniesieniu do odwołującego rozwinięta jest część dotycząca dorobku naukowego, ewentualnie publikacyjnego, gdyż zespół podkreśla, że odwołujący jest autorem wielu publikacji z zakresu prawa administracyjnego, a także posiada stopień naukowy doktora nauk prawnych. W odniesieniu do G. Z., spośród wskazanych przez zespół kryteriów rozwinięcie znalazło jedynie kryterium doświadczenia zawodowego. W świetle treści uzasadnienia G. Z. posiada wieloletnie doświadczenie w wykonywaniu zawodu radcy prawnego. Brak jakichkolwiek uwag dotyczących drugiego z rozwiniętych w uzasadnieniu uchwały w odniesieniu do odwołującego kryteriów uniemożliwia dokonanie oceny poprawności jego zastosowania przez zespół.

Analogiczna ocena dotyczy uzasadnienia uchwały w zakresie kryteriów zastosowanych przez Radę. Zgodnie z treścią uchwały Rada w postępowaniu wzięła pod uwagę stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, zdobyte przez kandydatów doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia. Spośród wyróżnionych przez Radę kryteriów, w odniesieniu do odwołującego, w świetle uzasadnienia uchwały, pod uwagę w szczególności wzięto: 1) stopień posiadanej wiedzy w dziedzinie administracji publicznej, prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, 2) doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, 3) dorobek naukowy, 4) opinie przełożonych. W odniesieniu do G. Z. pod uwagę w szczególności wzięto: 1) stopień posiadanej wiedzy w dziedzinie administracji publicznej, prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, 2) doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, 3) opinie przełożonych. Konsekwentnie uznać należy, że zachodzi brak równowagi pomiędzy porównywanymi kryteriami, co jednakże samo w sobie nie oznacza wadliwości

podjętej oceny. Wysoka ocena w ramach danego, wyróżnionego przez Radę kryterium, w stopniu zasadniczym może bowiem determinować ostateczną ocenę. W świetle treści uzasadnienia uchwały nie można jednakże stwierdzić, że Rada wyróżniła którekolwiek z przyjętych kryteriów.

Dokonując porównania kandydatów w ramach wyróżnionych kryteriów, Sąd Najwyższy podkreśla, iż nie jest jasne, jakie Rada przyjęła „cechy konkurencji”. Oceniając kandydatów w postępowaniu konkursowym, zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z 27 marca 2019 r., I NO 5/19) Rada powinna wziąć pod uwagę dwie grupy kryteriów podlegających weryfikacji: 1) kryteria konstytutywne, 2) kryteria konsekutywne. Kryteria konstytutywne, to podstawowe kryteria danego konkursu, które wynikają bezpośrednio z ustawy lub są istotowo związane ze stanowiskiem, którego dotyczy postępowanie konkursowe i które zostały wyraźnie przez Radę wskazane i opisane powyżej. Kryteria konsekutywne scharakteryzować zaś można jako „cechy konkurencji”. Kryteria te, przy spełnieniu przez kilku kandydatów kryteriów konstytutywnych, stanowią rację do ich różnicowania. Innymi słowy kryteria konsekutywne stanowią kryterium oceny w ramach danego kryterium konstytutywnego (jest to swoista ocena drugiego stopnia). Kryteria konsekutywne odgrywają szczególne znaczenie w sytuacji, gdy o określoną liczbę miejsc ubiega się większa liczba kandydatów, wśród których liczba kandydatów spełniających kryteria konstytutywne pozostaje również większa aniżeli liczba stanowisk do obsadzenia. W tej sytuacji ocenie podlega nie to, czy dane kryterium konstytutywne zostało spełnione, lecz również swoista „doskonałość” spełnienia tego kryterium. Kryteria konsekutywne służą więc ustaleniu kolejności na liście rekomendowanych kandydatów, z których każdy spełnia wszystkie kryteria konstytutywne.

W świetle uzasadnienia zaskarżonej uchwały sposób zastosowania drugiej grupy kryteriów uniemożliwia ocenę, czy Rada dokonała tego w sposób prawidłowy. Charakteryzując wykształcenie kandydatów Rada w odniesieniu do odwołującego odnotowała, że ukończył on wyższe studia prawnicze z wyróżnieniem, ukończył studia podyplomowe w zakresie prawa podatkowego UE, a także uzyskał stopień doktora nauk prawnych na podstawie rozprawy doktorskiej „Prawny model kontroli skarbowej w Polsce”. W odniesieniu do G. Z. Rada z kolei odnotowała, że

kandydatka ukończyła wyższe studia prawnicze z oceną bardzo dobrą, złożyła egzamin radcowski z wynikiem dobrym plus, ukończyła studium z prawa europejskiego dla radców prawnych, a także studia podyplomowe w zakresie rachunkowości i finansów. Charakteryzując doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, w odniesieniu do odwołującego Rada wskazała, że pracował on na stanowisku asystenta, a następnie adiunkta na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) (Filia w B.), pracował w administracji skarbowej, zajmował stanowisko asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w B., a następnie sprawował urząd na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B., w którym wykonuje obecnie funkcję Prezesa, a także jest delegowany do pełnienia czynności sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Podano też, że odwołujący pełnił obowiązki członka komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego i adwokackiego. Z uzasadnienia wynika ponadto, że publikacje odwołującego są cytowane w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. W odniesieniu do G. Z. Rada wskazała, że kandydatka od 1995 r. wykonuje zawód radcy prawnego m.in. w Starostwie Powiatowym w K. oraz w administracji skarbowej – początkowo w Urzędzie Skarbowym w K., a następnie w Izbie Administracji Skarbowej w Z.. Od 2016 r. pełni funkcję przewodniczącej Okręgowej Komisji Rewizyjnej Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z.. Charakteryzując dorobek naukowy kandydatów Rada nie wskazała żadnych publikacji G. Z., natomiast w odniesieniu do Odwołującego odnotowała, że jest on autorem kilkudziesięciu publikacji z zakresu prawa administracyjnego i finansowego, w tym podatkowego. Charakteryzując opinie przełożonych Rada, w odniesieniu do G. Z. dokonała oceny opinii za okres studiów i za okres pracy w administracji skarbowej, opinii Dyrektora Izby Skarbowej w Z., oraz opinii Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z.. W odniesieniu do odwołującego przedmiotem oceny Rady była opinia Wiceprezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B..

Według Sądu Najwyższego uzasadnienie uchwały nie umożliwia określenia sposobu ustalenia przez Radę, że G. Z. w pełniejszym aniżeli odwołujący stopniu realizuje wyróżnione kryteria.

Przytoczony przez Radę argument, iż G. Z. posiada inne niż typowe doświadczenia i zdobyte kwalifikacje w świetle przyjętych przez Radę kryteriów oceny pozostaje irrelevantny. Jeśli bowiem Rada, za kryterium konstytucyjne przyjąłaby wskazane „inne niż typowe doświadczenia zawodowe i zdobyte w związku z tym kwalifikacje”, powinna wskazać i uzasadnić w uchwale, jakie doświadczenia zawodowe uznała za szczególnie istotne w ramach postępowania tak, aby na ich podstawie możliwe stało się porównanie i ocena poszczególnych kandydatów.

Tak samo niejasny pozostaje, przyjęty przez Radę w ramach postępowania, determinujący w świetle treści uzasadnienia uchwały jego wynik, „interes wymiaru sprawiedliwości, który przy obsadzie stanowisk sędziowskich w sądach najwyższych instancji wymaga zróżnicowanego i urozmaiconego kształtowania doboru kadr. Proces ten powinien z tej przyczyny umożliwić reprezentowanie w składach sądów wszystkich instancji wszelkich środowisk prawniczych, zwłaszcza gdy posiadają wybitne kwalifikacje w sferze szeroko rozumianego prawa administracyjnego”. Nie negując *in abstracto* wyrażonego przez Radę postulatu kształtowania obsady sądów najwyższych instancji, Sąd Najwyższy wskazuje, że w świetle zaskarżonej uchwały, jedynym argumentem wyraźnie przemawiającym na rzecz G. Z. w porównaniu do odwołującego, jest wieloletnie wykonywanie zawodu radcy prawnego. Konsekwentnie, sformułować należałoby wniosek, że zasadniczym kryterium oceny jest w tym wypadku wykonywany zawód prawniczy, co jednakże pozostaje w sprzeczności z normą konstytucyjną, gwarantującą każdemu dostęp do służby publicznej na jednakowych zasadach. Rację ma Rada, że fakt braku doświadczenia w sądownictwie administracyjnym nie może dyskryminować innych kandydatów posiadających najwyższe kwalifikacje, nie dostrzega jednak, iż także fakt ich posiadania nie może prowadzić do dyskryminacji kandydata wyróżniającego się kwalifikacjami na tym samym poziomie.

Za nietrafny uznać należy natomiast zarzut W. S. dotyczący naruszenia art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS z uwagi na nieuwzględnienie przez Radę w ramach postępowania uchwały Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, mającej moc zasady prawnej. Jak zauważył odwołujący, w przywołanej uchwale Sąd Najwyższy uznał, że przy rozpoznawaniu odwołań od uchwał Rady

należy stosować wykładnię prawa Unii Europejskiej przyjętą w wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18. Następnie odwołujący powołał się na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2020 r. (I NO 192/19), w którym Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że samodzielną podstawą uchylenia uchwały Rady przez Sąd Najwyższy jest okoliczność wskazana w pkt. 125 wyroku z dnia 19 listopada 2019 r. Podkreślić jednak należy, że we wskazanym wyroku Sąd Najwyższy nie rozwinął uchwały z 8 stycznia 2020 r., lecz przytoczył fragment jej uzasadnienia, który w oryginale brzmi: „Sąd Najwyższy stwierdza, że samodzielną podstawą uchylenia uchwały KRS przez Sąd Najwyższy jest okoliczność wskazana przez TSUE w pkt 125 wyroku. Należy ją uznać za dyskwalifikującą kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. Chodzi zarówno o brak kwalifikacji etycznych i charakterologicznych – podatność na wpływy lub aktywność osłabiającą niezawisłość – jak i pozostawanie w relacjach służbowych lub nieformalnych uzasadniających wątpliwość co do poszanowania wartości wskazanych w art. 47 Karty. Zdaniem Sądu Najwyższego niezawisłość wewnętrzna, rozumiana jako osobista postawa sędziego, stanowi jądro gwarancji niezawisłości sędziowskiej (por. P. Wiliński, P. Karlik, komentarz do art. 178, [w:] M. Safjan, L. Bosek (red.), *Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87-243*, Warszawa 2016, s. 1013). Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu, istota niezawisłości wewnętrznej polega na psychologicznej i intelektualnej samodzielności sędziego – „samodzielnie myśleć i działać” to znaczy kierować się własną wiedzą, własnym doświadczeniem życiowym i zawodowym, własnym sumieniem, własnym poczuciem sprawiedliwości. Niezawisłość jest świadomym wyborem zdania się na własny trud, intelektualny wysiłek ustalenia stanu faktycznego, znalezienia adekwatnego przepisu prawa, który powinien być zastosowany, dokonania wykładni tego przepisu z uwzględnieniem wszystkich możliwych wariantów interpretacyjnych, odkodowania normy prawnej z uwzględnieniem nie tylko dosłownej treści przepisu, ale także założonej aksjologii – wszystkich tych czynności sędzia dokonuje albo sam, gdy orzeka w składzie jednoosobowym, albo wraz z innymi sędziami, którzy zasiadają razem z nim w składzie, ale wówczas tylko z ich udziałem, bez ingerencji zewnętrznej. Bezstronność sędziego jest więc rodzajem postawy intelektualnej także w tym

znaczeniu, że polega na świadomym uwolnieniu się od wszelkich uprzedzeń, sympatii czy antypatii w stosunku do stron, na kierowaniu się w sposób rygorystyczny przy rozpoznawaniu sprawy i rozstrzyganiu sporu wyłącznie względami merytorycznymi. W świadomym wyborze wartości, których niezawisły sędzia się trzyma przy orzekaniu, pomaga jego charakter, postawa, a także walory etyczno-moralne, w tym odwaga, uczciwość, wewnętrzna integralność. Dlatego też można powiedzieć, że niezawisłość zależy od samych sędziów. Sędzia z charakterem jest niezawisły, sędzia, który go nie ma - niezawisły nie jest (K. Gonera, *Niezależność i niezawisłość sędziowska jako podstawa państwa prawa. Wewnętrzna (intelektualna) niezależność sędziego*, [w:] T. Wardyński, M. Niziołek (red.), *Niezależność sądownictwa i zawodów prawniczych*, Warszawa 2009, s. 90-91 i 93)". W przywoływanym zaś pkt. 125 wyroku, TSUE wskazało „w tym względzie ważne jest, by sędziowie byli chronieni przed ingerencją lub naciskami z zewnątrz, które mogłyby zagrozić ich niezależności. Zasady, o których mowa w pkt 123 niniejszego wyroku, powinny pozwalać w szczególności na wykluczenie nie tylko wszelkiego bezpośredniego wpływu w postaci zaleceń, ale również bardziej pośrednich form oddziaływania, które mogą zaważyć na decyzjach danych sędziów”.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r. Zauważyć, jednakże należy, że wskazana uchwała i sformułowana w niej zasada prawna, dotyczy w znacznej mierze kwestii niezwiązanych z zarzutem podniesionym przez odwołującego. W przytoczonej uchwale Sąd Najwyższy uznał bowiem, że rozpoznając odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, bada w granicach podstaw odwołania czy Krajowa Rada Sądownictwa jest organem niezależnym w świetle kryteriów określonych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. i in. przeciwko Sąd Najwyższy, pkt. 139-144, a także, uchyla, w granicach zaskarżenia, uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego, jeżeli odwołujący się wykaże, że brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa miał wpływ na treść tej uchwały lub jeżeli, uwzględniając konstytucyjny zakaz badania skuteczności aktu ustrojowego powołania sędziego oraz wynikającego z niego stosunku ustrojowego, odwołujący się wykaże okoliczność określoną w pkt. 125, lub łącznie okoliczności wymienione w pkt. 147-151 wyroku TSUE wskazujące, że sąd, w składzie którego taki sędzia będzie zasiadał nie będzie niezależny i bezstronny.

Zauważyć ponadto należy, że w przywołanej przez odwołującego sprawie I NO 192/19 skarżący wprost sformułował i uzasadnił zarzut, iż obecny sposób kształtowania Krajowej Rady Sądownictwa zwiększa wpływ Parlamentu na jej działalność oraz wpływa niekorzystnie na jej niezależność. Zarzut ten umożliwił Sądowi Najwyższemu odniesie się i zastosowanie zasady prawnej sformułowanej w uchwale z 8 stycznia 2020 r. Podkreślić należy, że W. S., pomimo przywołania wskazanych orzeczeń, nie sformułował analogicznego zarzutu, ani tym bardziej nie podniósł, że brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa miał wpływ na treść tej uchwały lub, uwzględniając konstytucyjny zakaz badania skuteczności aktu ustrojowego powołania sędziego oraz wynikającego z niego stosunku ustrojowego, że okoliczność określona w pkt. 125 wyroku TSUE, lub łącznie okoliczności wymienione w pkt. 147-151 wskazują, że sąd, w składzie którego taki sędzia będzie zasiadał nie będzie niezależny i bezstronny. Sąd Najwyższy orzeka zaś w granicach zaskarżenia.

Na marginesie odnotować należy, iż z treści zaskarżonej uchwały wynika, że Rada wzięła pod uwagę okoliczności wskazane w przytoczonych orzeczeniach, uwzględniając w szczególności stopień posiadanej przez każdego z kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej, prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Rację przy tym ma Rada, że praktyczną formą zdobycia i ugruntowania takiej wiedzy jest pozostawanie w stosunku zatrudnienia lub pokrewnym w strukturze organów władzy publicznej, w tym należących lub podlegających organom władzy wykonawczej. Tego rodzaju okoliczności nie mogą więc same w sobie stanowić argumentu na rzecz braku niezawisłości sędziowskiej.

Powyższe wnioski odnoszą się również do argumentacji M. O. dotyczącej pominięcia przez Radę „okoliczności, że kandydatka A. D. miałyby objąć urząd bezpośrednio po okresie realizacji czynności administracyjnych wykonywanych jako podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości oraz związaną z tym bezpośrednią podległość i bliską współpracę z Ministrem Sprawiedliwości co mogłoby mieć negatywny wpływ na sposób postrzegania jej niezawisłości, a więc wskazywać na realne lub jedynie potencjalne, tym razem nieformalne podleganie organowi władzy wykonawczej”. Podkreślić przy tym należy, że skarżący, pomimo iż przytoczył w odwołaniu sprawę o sygnaturze I NO 192/19, nie podniósł zarzutu, że obecny sposób kształtowania Krajowej Rady Sądownictwa zwiększa wpływ Parlamentu na jej działalność oraz wpływa niekorzystnie na jej niezależność, ani że brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa miał wpływ na treść tej uchwały, czy też w końcu, że okoliczność określona w pkt. 125 wyroku TSUE, lub łącznie okoliczności wymienione w pkt. 147-151 wskazują, że sąd, w składzie którego taki sędzia będzie zasiadał nie będzie niezależny i bezstronny.

Sąd Najwyższy przypomina, że w zakresie dyskrecjonalności, jaką ustawodawca przyznał Krajowej Radzie Sądownictwa, ta ostatnia zobowiązana jest do stosowania jednolitych i przejrzystych kryteriów, które każdorazowo powinny znaleźć odzwierciedlenie w uchwale poprzez ich szczegółowe uzasadnienie oraz wyjaśnienie. Dochowanie tego standardu z jednej strony ma umożliwić osobom zainteresowanym rozstrzygnięciem Rady poznanie okoliczności, które przesądziły o podjęciu decyzji co do rekomendacji danej kandydatury bądź braku takiej rekomendacji, z drugiej zaś umożliwić Sądowi Najwyższemu przeprowadzenie kontroli uchwały KRS, w zakresie przyznanym mu przez ustawodawcę. Walek eksplanacyjny uzasadnienia skarżonej uchwały, w szczególności w zakresie wyjaśnień, w jaki sposób Rada dokonała oceny stopnia spełnienia przez odwołującego poszczególnych kryteriów postępowania i w jaki sposób ocena ta przełożyła się na różnicowanie pozycji W. S. względem G. Z. jest niezwykle ograniczony. Za zasadny tym samym Sąd Najwyższy uznał zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS.

Drugi z wnoszących odwołanie – M. O. również zarzucił Radzie dokonanie oceny jego kandydatury bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia

okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującego i konkurujących z nim kandydatów, w szczególności A. D..

Jak Sąd Najwyższy wskazał powyżej, na etapie postępowania prowadzonego przez zespół Rady dokonano oceny kwalifikacji kandydatów, biorąc pod uwagę: doświadczenie zawodowe, w tym stosowanie przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje oraz inne dokumenty. W ramach wyróżnionych kategorii w uzasadnieniu uchwały w odniesieniu do odwołującego znalazła się ogólna uwaga o jego wysokich kwalifikacjach prawniczych. W odniesieniu do A. D., spośród wskazanych przez zespół kryteriów rozwinięcie znalazło kryterium doświadczenia zawodowego, dorobku naukowego oraz opinie przełożonych.

Uzasadnienie uchwały w zakresie kryteriów zastosowanych przez Radę zostało znacząco rozwinięte. Rada wzięła pod uwagę stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, zdobyte przez kandydatów doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia. Spośród wyróżnionych przez Radę kryteriów, w odniesieniu do M. O., w świetle uzasadnienia uchwały, pod uwagę w szczególności wzięto: 1) stopień posiadanej wiedzy w dziedzinie administracji publicznej, prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, 2) doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, 3) dorobek naukowy, 4) opinie przełożonych. W odniesieniu do A. D. pod uwagę wzięto te same kryteria.

Charakteryzując wykształcenie kandydatów, w odniesieniu do odwołującego Rada odnotowała, że ukończył on studia administracyjne oraz prawnicze w wyniku bardzo dobrym, ukończył ponadto studia podyplomowe „zarządzanie pracą” oraz studia podyplomowe w zakresie prawa podatkowego. W odniesieniu do A. D. Rada odnotowała, że ukończyła ona studia z wynikiem bardzo dobrym, złożyła egzamin sędziowski z wynikiem dobrym, ukończyła studia podyplomowe w

zakresie prawa europejskiego dla sędziów, a także uzyskała stopień doktora nauk prawnych.

Charakteryzując doświadczenie zawodowe kandydatów, w odniesieniu do M. O. Rada wskazała, że pracował on w Izbie Skarbowej w W. m.in. na stanowisku Kierownika Oddziału Podatku od Towarów i Usług od Osób Fizycznych, prowadził wykłady na studiach podyplomowych prowadzonych przez Wyższą Szkołę (...) w W., zajmował stanowisko asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., a następnie sprawował urząd na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., prowadził wykłady na studiach podatkowych na Uniwersytecie (...), od 2013 r. delegowany jest do pełnienia czynności sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym delegowany do NSA (najpierw 1 sesja w miesiącu, od 2016 r. w pełnym wymiarze), a także był członkiem Komisji Egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego. W odniesieniu do A. D. Rada odnotowała, że pracowała ona na stanowisku asystenta w Katedrze Prawa Administracyjnego na Uniwersytecie (...), była członkiem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G., zajmowała stanowisko asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w G., a następnie pełniła urząd na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w G., prowadziła wykłady w Wyższej Szkole Prawa i (...) w G. oraz była zatrudniona na stanowisku adiunkta w Wyższej Szkole (...) w G.. Ponadto kandydatka delegowana była do Ministerstwa Sprawiedliwości, gdzie pełniła najpierw obowiązki głównego specjalisty w Departamencie Wykonania Orzeczeń i Probacji, następnie w Departamencie Prawa Administracyjnego, w końcu zaś dyrektora drugiego z wymienionych departamentów. Rada odnotowała ponadto, że A. D. pełni obowiązki podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Charakteryzując dorobek naukowy kandydatów, w odniesieniu do M. O. Rada odnotowała, że jest on autorem kilku publikacji z zakresu prawa administracyjnego i podatkowego, zaś w odniesieniu do A. D., iż jest ona autorem kilkudziesięciu publikacji, w tym monografii, komentarzy, rozdziałów w książkach i publikacji dotyczących m.in. zagadnień z zakresu prawa administracyjnego oraz ustroju, a także redaktorem naczelnym i członkiem rady naukowej czasopisma naukowego „N.”.

Charakteryzując opinie przełożonych Rada, w odniesieniu do odwołującego dokonała oceny opinii za okres pracy w administracji skarbowej i w sądownictwie, opinię Przewodniczącego Wydziału I Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. i Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.. W odniesieniu do A. D. przedmiotem oceny Rady była opinia Dyrektora Departamentu Prawa Administracyjnego w Ministerstwie Sprawiedliwości, Sekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, Rektora Wyższej Szkoły (...) w G. oraz Prezesa Sądu Okręgowego w G..

Z powyższego wynika, że Rada zarówno w odniesieniu do odwołującego, jak i A. D. zastosowała te same, transparentne i znajdujące oparcie w ustawie kryteria. Ponadto, wbrew twierdzeniom odwołującego, z treści uchwały nie wynika, aby Rada nie dochowała wymogów określonych w art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1-2 u.KRS. Przeciwnie uzasadnienie zaskarżonej uchwały pozwala przyjąć, że Rada uwzględniła całą zgromadzoną w sprawie dokumentację dotyczącą wszystkich uczestników postępowania, a w szczególności ich staż zawodowy i kwalifikacje. Oceną, jakie okoliczności spowodowały, że wynik zastosowania przyjętych kryteriów przybrał postać niekorzystną dla odwołującego wykracza poza kognicję Sądu Najwyższego. „Podobnie nie należy do oceny Sądu Najwyższego, dlaczego właśnie te kryteria miały udział w negatywnej decyzji Rady. Z punktu widzenia zgodności z prawem procedury decyzyjnej istotne jest to, że miały charakter wymierny i przemawiały na niekorzyść odwołujące[go] się” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09). Merytoryczna ocena kandydatów aspirujących do sprawowania urzędu sędziego należy do wyłącznej kompetencji Rady.

Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, że zarzuty zawarte w odwołaniu M. O. stanowią polemikę z oceną dokonaną przez Radę i dotyczą niezadawalającego – z jego perspektywy – rezultatu oceny jego kandydatury na wolne stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS, uchylił zaskarżoną uchwałę w punkcie 1 co do G. Z. oraz w punkcie 2 co do W. S. i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego

rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa, zaś na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS oddalił odwołanie M. O..